

slog det ned i hende med Lynets Klarhed, at det hele var Opspind. Han ventede slet ikke Martens, havde rimeligvis ikke engang talt med ham. Det var altsammen Paaskud for at faa hende lokket op til sig, og hun var heller ikke i Tvivl om hans Hensigt dermed.

Hun havde for nogle Øjeblikke været lukket ind i Lykkens Rige. Nu følte hun sig styrtet hovedkulds ned i en Kloak.

For at skaffe sig Vished stillede hun en Fælde for ham. Idet hun lod, som om hun for Alvor overvejede Sagen, spurgte hun:

»Var det Mandag, De sagde?«

»Ja. Mandag Klokken fire. Jeg kan love Dem et Par virkeligt fornøjelige Timer. Martens er de prægtigste Mennesker under Solen.«

»Men De sagde før, at det var Tirsdag. Det husker jeg aldeles bestemt.«

Hun saae ikke paa ham; men Karsten From hørte det paa hendes Tone, at hans Forræderi var gennemskuet, og blev højst ulykkelig. Han forsøgte Udflugter; paastod, at det havde været Forsnakkelse, eller at hun huskede forkert. Men hun svarede ham ikke, og gik nu saa hurtigt til, at han maatte sno sig mellem de mange mødende Par for at kunne følge hende.

Fra den anden Ende af Gangen kom Fru Bertha